

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6952 van 6 februari 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
beiden in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse

Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige zoon X, allen van Bulgaarse nationaliteit, op 5 november 2007 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 15 oktober 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 18 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DUMERY, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. FIERENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekers dienden, als wettelijke vertegenwoordigers, voor hun minderjarige zoon op 7 mei 2007 een aanvraag tot vestiging in als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn vader, die op dezelfde dag de vestiging aanvraag als zelfstandige.

Op 15 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

(...)

X voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de neerdalende lijn: betrokkene deed een aanvraag tot vestiging in functie van de vader aan wie de vestiging werd geweigerd op basis van onvoldoende bewijzen van zelfstandige activiteit.

(...)”

2. Over de grond van de zaak.

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Volgens verzoekers werd de bestreden beslissing 8 dagen te laat genomen, gezien artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit een termijn van vijf maanden voorziet waarbinnen de verweerder de vestiging kan weigeren.

De Raad merkt op dat artikel 49 § 3 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt dat de bepalingen van artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit in die zin van toepassing zijn dat betrokkene een attest van immatriculatie ontvangt met dezelfde duur als het attest van immatriculatie van zijn vader met wie hij zich komt vestigen. Voor het overige zijn de bepalingen van artikel 49 § 2 van het Vreemdelingenbesluit op hem van toepassing. Verzoekers kunnen zich dus in hoofde van hun minderjarige zoon niet dienstig beroepen op artikel 45 § 2 van het Vreemdelingenbesluit om te stellen dat verweerder een termijn had van vijf maanden om zijn vestigingsaanvraag al dan niet te weigeren.

In de mate dat verzoekers zich impliciet beroepen op artikel 49 § 2 van het Vreemdelingenbesluit wijst de Raad op de inhoud van het vijfde lid, dat het volgende bepaalt:

“Indien de vreemdeling zich overeenkomstig het bepaalde in het eerste lid aanbiedt bij het gemeentebestuur om zich de beslissing aangaande de aanvraag tot vestiging te laten betekenen en er geen enkele onderrichting gegeven werd door de Minister of zijn gemachtigde, handelt het gemeentebestuur overeenkomstig het bepaalde in het tweede lid.”

Op het moment dat verzoekers zich bij de gemeente aanmeldden, zijnde 16 oktober 2007, was het attest van immatriculatie van hun zoon verstreken en was er al een beslissing genomen. Verzoekers kunnen dan ook niet aantonen dat het niet nemen van de beslissing op 7 oktober 2007 hun zoon schade berokkend heeft, gezien zij zelf niet de moeite genomen hebben zich op de gemeente aan te melden voor het verstrijken van zijn attest van immatriculatie zoals voorzien bij artikel 49 § 2 eerste lid van het Vreemdelingenbesluit. Door deze nalatigheid hebben verzoekers er zelf voor gezorgd dat de gemeente hun zoon in

toepassing van artikel 49 § 2 tweede en vijfde lid van voornoemd besluit niet in de bevolkingsregisters heeft ingeschreven en hem geen verblijfskaart van onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen heeft afgegeven.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St. nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St. nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St. nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St. nr. 141.180, 24 februari 2005). Verzoekers bespreken de verschillende motieven in het verzoekschrift waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt (R.v.St., nr. 160.330, 20 juni 2006). Verzoekers betwisten evenwel dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 116.486, 26 februari 2003).

Wat de materiële motiveringsplicht betreft behoort het bij de beoordeling ervan niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling van de in casu voorhanden zijnde gegevens in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In casu nam de gemachtigde van de Minister een weigeringsbeslissing omdat de vestiging van de vader van betrokkene in functie van wie hij een aanvraag tot vestiging deed werd geweigerd op basis van onvoldoende bewijzen van zelfstandige activiteit.

Verzoekers houden in hun verzoekschrift voor dat eerste verzoeker nooit een aanvraag heeft ingediend om enige zelfstandige activiteit uit te oefenen in België. Hij werkt immers steeds jaarlijks als seizoenarbeider en legt ter staving zijn loonfiches neer.

Het arrest RvV 16.591 / A 6953 van 6 februari 2008 verwerpt het beroep van eerste verzoeker H.I. tegen diens beslissing tot weigering van vestiging aangevraagd in functie van zijn zelfstandige activiteit in België. Bijgevolg kunnen verzoekers op basis van dit argument niet meer dienstig aanvoeren dat de beslissing van hun minderjarige zoon dient te worden vernietigd.

Verzoekers stellen vervolgens dat tweede verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

Het arrest RvV 16.592 / A 6954 van 6 februari 2008 verwerpt het beroep van tweede verzoekster I. A. R. tegen haar beslissing tot weigering van vestiging aangevraagd in functie van de vestigingsaanvraag van haar echtgenoot gesteund op zijn zelfstandige activiteiten in België. Bijgevolg kunnen verzoekers ook op basis van dit argument niet meer dienstig aanvoeren dat de beslissing van hun minderjarige zoon dient te worden vernietigd.

Uit de vestigingsaanvraag blijkt dat hun minderjarige zoon een vestigingsaanvraag deed in functie van zijn vader, eerste verzoeker. Het is in het licht van deze aanvraag dat verweerder uiteraard de vestigingsaanvraag beoordeelde. In casu weigerde de bestreden beslissing aan betrokkene de vestiging omdat de vestiging van zijn vader werd geweigerd op basis van onvoldoende bewijzen van zelfstandige activiteit. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onjuist om op deze basis ook betrokkene de vestiging te weigeren. Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.